

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2024, č. j. OSH 173/23-2/67.1/23072/NL

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 1. 2024, č. j. OSH 173/23-2/67.1/23072/NL, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela na náhradě nákladů řízení částku 15 324 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správní odbor (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2023, sp. zn. SO2-325/2022-175/Pa, č. j. MUNO 60880/2022.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s porušením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu; podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za porušení § 5 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona; a podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. g) tohoto zákona. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč; a dle § 90 odst. 1, § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku pod bodem I. o vině tak, že žalobce byl uznán vinným
 - z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 17. 3. 2022, kolem 10:30 hod, v katastru obce Svor, na místní komunikaci u domu č.p. X, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, a to dle § 6 odst. 7 písm. a), když jako řidič motorového vozidla X, uvedené registrační značky, neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz;
 - z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se úmyslně dopustil tím, že následně po zastavení vozidla X Policií ČR, v uvedený den, čas, v katastru obce Svor, před domem č. p. X, jako řidič tohoto vozidla, v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, neboť se na místě podrobil pouze orientačnímu vyšetření testerem Drug Wipe 5SP, kdy tento test vyšel pozitivní na látku THC, odbornému lékařskému vyšetření se odmítl podrobit.
4. Výrok pod bodem II. o správním trestu byl žalovaným změněn v části týkající se uložení zákazu činnosti tak, že dle § 35 písm. c) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu se žalobci ukládá zákaz činnosti, při které přestupky spáchal, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Ve zbytku, tj. co do výroku o uložení pokuty a výroku o nákladech řízení, žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobce uvedl, že byl shledán vinným také ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro porušení § 6 odst. 7 písm. a) uvedeného zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2023, dle kterého řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Novelou zákona o silničním provozu však došlo ke změně daného ustanovení, není již povinností řidiče mít při řízení motorového vozidla řidičský průkaz u sebe,

pokud je držitelem platného řidičského průkazu České republiky. S tím souvisí i následná změna § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024.

6. Specifikované přestupkové jednání žalobce je nutno s přihlédnutím k § 2 odst. 1 zákona odpovědnosti za přestupky posuzovat s ohledem na novelu zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 1. 2024, neboť je pro žalobce příznivější. Žalovaný byl povinen část rozhodnutí týkající se tohoto přestupku v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušit a řízení o něm zastavit. Namísto toho jen změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do výroku rozhodnutí o předmětném přestupku doplnil výraz „z nedbalosti“, tedy pouze přezkoumal a doplnil formu zavinění. Takový postup je podle žalobce nezákonný, žalovaný byl povinen vzhledem k novele zákona o silničním provozu účinné od 1. 1. 2024 rozhodnutí v této části zrušit a řízení zastavit, neboť napadené rozhodnutí vydal až dne 11. 1. 2024.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil, požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný namítal, že se žalobní námitky týkají pouze méně závažného protiprávního jednání žalobce. To, že neměl žalobce při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz a nepředložil jej policistům, znamenalo, že mu řidičský průkaz nemohl být policistou na místě zadržen. Je možné, že se žalobce nepředložením řidičského průkazu chtěl vyhnout jeho zadržení na místě, neboť od tohoto úkonu by nesměl řídit motorová vozidla. Dle § 118b odst. 6 zákona o silničním provozu, účinného od 1. 1. 2024, může policista v případech, kdy řidičský průkaz řidič nepředložil, prohlásit tento za zadržený.
9. Žalovaný dále poukázal na to, že napadeným rozhodnutím byla snížena pokuta na samou spodní hranici zákonného rozsahu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí a změněný výrok prvostupňového rozhodnutí obsahují i přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nemá žádný negativní dopad do právní sféry žalobce. Samotná okolnost, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, neznamená nutnost jeho zrušení. Předpokladem poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům je zásah do těchto práv, nikoli pouhý stav nezákonnosti. Rozhodnutí žalovaného by pro žalobce nebyla příznivější ani tehdy, pokud by byl uznán vinným pouze z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nižší správní tresty již nemohly být uloženy. Přestupek spočívající v nepředložení řidičského průkazu není bodově hodnocen. Za žalobními námitkami shledává žalovaný spíše snahu žalobce vyvinut se z druhého přestupku. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

10. V replice se žalobce vymezil vůči argumentu žalovaného, že nezákonnost rozhodnutí neznamená nutnost jeho zrušení. Poukázal na povinnosti odvolacího správního orgánu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud bylo vydáno v rozporu se zákonem nebo je nesprávné, stejně jako na povinnost soudu zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Neposouzení odpovědnosti za přestupek podle pozdějšího zákona pro žalobce příznivějšího představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Do práv žalobce bylo zasaženo již tím, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku, z něhož neměl být vinným uznán, resp. řízení o přestupku nebylo zastaveno, bez ohledu na uloženou sankci. Žalobci byl záznam o spáchání přestupku zapsán do evidenční karty řidiče, což může být hodnoceno jako přítěžující okolnost v jiném správním řízení při hodnocení osoby žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Skutková stránka věci není sporná, podstatou žaloby je námitka, že žalobce neměl být shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 17. 3. 2022 v souvislosti s porušením povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. a) uvedeného zákona. Žalobce namítá, že žalovaný měl aplikovat uvedené ustanovení ve znění účinném od 1. 1. 2024, neboť jde o právní úpravu pro žalobce příznivější.
13. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2023, stejně jako ve znění účinném od 1. 1. 2024, platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
14. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 10. 2020 do 31. 12. 2023, platilo, že *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.* Dle odst. 8 uvedeného ustanovení *řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.*
15. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, tedy ve znění novelizace provedené zákonem č. 271/2023 Sb., kterým se mění zákon č. [361/2000 Sb.](#), o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ([zákon o silničním provozu](#)), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz; to neplatí, pokud je držitelem platného řidičského průkazu České republiky.* Dle odst. 8 uvedeného ustanovení *řidič motorového vozidla je na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie nebo celníka povinen předložit ke kontrole doklady podle odstavce 7. Nemá-li povinnost mít některý z těchto dokladů při řízení u sebe, může namísto jeho předložení prokázat svou totožnost.*
16. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí, že *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je*

to pro pachatele příznivější. Věta druhá zakotvuje tzv. zásadu příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Stejná zásada je zakotvena také v § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější. Základním pravidlem je tedy posuzování odpovědnosti za přestupek podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona je třeba použít jen tehdy, pokud je to pro přestupce příznivější.

17. K otázce, kdy je ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky pozdější zákon pro pachatele příznivější, se již vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000, v němž konstatoval: *„Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější, než právo dřívější.“* Tento závěr, pokud jde o přestupky, potvrdil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. V rozsudku ze dne 11. 2. 2023, č. j. 8 As 43/2019-42, Sb. NSS 4162/2021, bod 23, Nejvyšší správní soud upozornil, že *„K těmto závěrům dochází i trestněprávní doktrína. Ta k tomu například uvádí: „Konkrétní čin konkrétního pachatele je nutno takto podřadit pod všechny souhrny trestněprávních norem, které byly v účinnosti v době počínající dnem spáchání činu a končící dnem rozhodnutí ve věci. Těchto souhrnů takových norem může být i více než dva. [...] Pro pachatele bude nejpríznivější, jestliže se po porovnání souborů trestněprávních norem dospěje*

k závěru, že by jeho čin nenaplňoval znaky žádného trestného činu.“ (ŠÁMAL, P. § 16 [Časová působnost]. In: ŠÁMAL, P., PŮRY, F., RIZMAN, S. Trestní zákon. 6. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2004, s. 142.)“.

18. Právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, je pro žalobce jako celek příznivější, pokud jde o protiprávní jednání spočívající v tom, že jako řidič motorového vozidla neměl při řízení u sebe řidičský průkaz České republiky a nepředložil jej na výzvu policisty, neboť od 1. 1. 2024 takové jednání již nenaplňuje znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
19. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 6. 2022, č. j. 5 A 118/2019-79, „ ... rozhodnutí správního orgánu, které trestá podle starého práva delikt v době platnosti a účinnosti práva nového, se naprosto nemůže obejít bez toho, aby důsledně porovnálo nové a staré skutkové podstaty deliktů, doložilo, že i podle nového práva jde ve všech případech o jednání trestné a že postih podle nového práva není pro delikventa výhodnější. Rozhodnutí, které se s touto otázkou (a tedy s dodržením ústavního principu čl. 40 odst. 6 Listiny) vůbec nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné, protože důvody, které vedly k vyměření ukládané konkrétní sankce, z něj nelze seznat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).

Soud k tomu pro úplnost uvádí, že podle konstantní judikatury musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).“ (pozn. potvrzení doplněno zdejším soudem).
20. V projednávané věci žalovaný shora popsaným způsobem nepostupoval, v jeho rozhodnutí zcela chybí porovnání nového a starého znění ustanovení zákona o silničním provozu dopadající na protiprávní jednání žalobce spočívající v tom, že žalobce neměl u sebe řidičský průkaz České republiky a na výzvu jej nepředložil policistovi, a zohlednění toho, zda jde i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí o jednání stále trestné. V napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil tuto zásadní otázku, přestože si je, jak plyne z jeho vyjádření věci, vědom novelizace pro věc relevantního § 6 odst. 1 písm. a), odst. 8 zákona o silničním provozu účinné od 1. 1. 2024.
21. Je třeba zásadně odmítnout argumentaci, že napadené rozhodnutí nikterak nezasahuje do veřejných subjektivních práv žalobce, neboť žalobce byl současně shledán vinným a potrestán i za závaznější přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a byly mu uloženy správní tresty na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Na tomto místě soud upřesňuje, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobci snížena pokuta na spodní hranici stanoveného rozpětí její výše, jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Byl to naopak výrok o uložení zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, který byl žalovaným změněn tak, že žalobci byl uložen v délce 12 měsíců, aby výrok o trestu odpovídal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že byly žalobci za oba přestupky jako úhrnné správní tresty uloženy pokuta 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců, tedy na samé spodní hranici, ještě neznámá, že žalobce nebyl napadeným

rozhodnutí dotčen na svých veřejných právech. Samotný výrok o vině za přestupek, jež spadá do kategorie trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2003, č. j. 28 Ca 151/2002-34, Sb. NSS 91/2004), představuje zásah do práv žalobce, neboť může být k jeho tíži zohledněn nejen v rámci ukládání souhrnného trestu podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale případně i v dalším přestupkovém či trestním řízení

v rámci hodnocení osoby žalobce. V tomto směru se soud plně ztotožnil s argumentací žalobce uvedené v replice. Ke shodnému závěru dospěl nedávno Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2024, č. j. 2 As 283/2023-35, v němž konstatoval: „Rozhodnutí správního orgánu, kterým je nezákonně konstatována odpovědnost za přestupek, je třeba s ohledem na princip presumpce neviny [čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)] zrušit i tehdy, neplynou-li z něj pro obviněného žádné další negativní důsledky.“

22. Pokud žalovaný upozornil na možný motiv žalobce nepředložit řidičský průkaz a novelizaci § 118b zákona o silničním provozu, jedná se podle názoru soudu o skutečnosti, které z pohledu posouzení a aplikace pro žalobce příznivější právní úpravy zákona o silniční provozu co do naplnění skutkové podstaty přestupku § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s porušením povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nejsou relevantní.

V. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 A 100/2000-71).
24. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, který je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby v celkové výši 9 100 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky] a náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 2 142 Kč v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. Dále byly náklady řízení tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 15 342 Kč a soud žalovanému uložil, aby ji zaplatil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. května 2024.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně